

til Militæretaten, naturligvis —, og en brav og troende Krigskarls som vor ærede Kollega for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen) er jo en begejstret Tilhænger af denne Lov . . . (Birck: Ikke begejstret) . . . Jo han er. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) vil vide og lægge Mærke til, at naar det ærede Medlem for Odense rejser sig og stemmer for sin Justitsminister, som han forleden Dag stemte for sin Krigs- og Marineminister, saa lyser Begejstringen, den troende Krigskarls Begejstring ham ud af Øjnene. Det er disse Kredse i vort Folk; Militæretaten, med den gamle Slagsbrodermoral endnu siddende i Kroppen, Gejstlighed med det gamle Gengældelsesinstinkt, Helvedesfrygten og Truslerne endnu siddende i Hovedet, og de Kvindekredse, der staa længst borte fra Arbejderkvinderne og fra Nutidens Kulturideer, det er ved en Appel til disse Kredse, at denne Lov er bleven gennemført. Den er bleven gennemført af denne Mand, af Justitsministeren, som med Rette nu for saa vidt samler Højre oppe i Landstinget og det store Flertal, den egentlige rigtige højre Del af Højre, det rigtige troende Højre, det rigtige gamle Højre, det rigtige militaristiske og gejstlige Højre i denne Sal om sig. Det er ganske naturligt, at det netop er ham, der gennemfører denne Sag, thi han er netop Højres Gøgeæg i Venstres Rede. Det var fra Højre, han kom, og han kom det i den Grad, at da han i sin Tid skulde være sin Faders Efterfølger, saa sagde Faderen: ja ville De vælge min Søn, saa for mig gerne, naar de ville have en Højremand til Formand for min Sparekasse. Alle vide, hvorfra han kom, han kom fra Højre, hans Blad i København blev startet ved anbefaling fra Højre, fra den konservative Klub, jeg tror, at det ærede Medlem for Odense var en af Lederne den Gang, der varmt anbefalede dette Blad til Københavnerne, det blev startet ved Højres Hjælp og Højres anbefaling. Højre hjalp Justitsministeren til at komme ind i Folketinget, det var ved Højres Hjælp og efter Vejledning af det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), at Justitsministeren slog Hørup i Køge. Det var efter gentagne Samtaler før Valget med det ærede Medlem for Hillerød, det have vi det ærede Medlems bekendte Brev til Redaktør Opfer for. Det var fra Højre, denne Mand kom, og det var Højre, der hjalp ham i Sadlen. Han har saa redet sit Højreridt og er nu for saa vidt

kommen til Vejs Ende, til en vis foreløbig Afslutning.

Men nu er det et Spørgsmaal, om Højre, de konservative Principper, alligevel ere godt tjente med at have hjulpet Justitsministeren frem og ført ham frem til det Maal, han nu har naaet. Han er jo i Virkeligheden ingen konservativ Mand, thi han er meget af en Omvælter. Naar han faar Lyst til at pille ved noget bestaaende, saa piller han ved det og kaster det over Ende. Gamle juridiske Principper ere ham ganske ligegyldige. Hvis han drømmer en Nat, at Bøllerne skulde have Prygl, saa skulde de have Prygl, lige meget hvad de juridiske Principper sige om den Ting. Det er Demagogiet i Forbindelse med Autokratiet, denne Blanding af Selvherredømme og Folkevildledning, som Justitsministeren repræsenterer, han er i Virkeligheden Demokratiet i Vrångbillede. Men der er en Ting til, som jeg vil bede Medborgere fra konservativ Side lægge Mærke til, og som mange vist ere klare over, det er, at det er Konservatismen i Krampe-trækninger. Overalt fra Udlandet, hvor man ser Demokratiet i Fare, kommer det altid fra Konservatismen eller Reaktionen i Krampe-trækninger. Saaledes var det i Wien, saaledes var det i Paris og saaledes er det ogsaa her i Landet. Ogsaa herhjemme have vi navnlig her i København og navnlig i de senere Aar ved de kommunale Valg faaet et Demagogi. Det er Konservatismen i Krampe-trækninger, det er det sidste, som Konservatismen griber til. Men det vil altid hævne sig, og det vil ogsaa hævne sig for den konservative Del af Befolkningen, som nu tror, at Justitsministeren er den ægte og rette Bærer af de konservative Principper, hvorfors de altsaa med en saadan Begejstring kunne fylke sig om ham. Da jeg talte forleden, havde jeg Anledning til at betegne den højtærede Krigs- og Marineminister som den vigende Mand, som den, der, om ikke løber, saa ganske sagte marcherer fra sine gamle Standpunkter, og som er kommen saa langt, at han staa til højre for dem, som han tidligere stod til venstre for. Man kan ikke sige, om den højtærede Justitsminister, at han løber fra sine Standpunkter, thi han har aldrig haft Standpunkter at løbe fra, og han kan derfor ikke løbe fra dem. Han er Springerens i dansk Politik, han slaar sig ned paa Felter, hvor man slet ikke venter ham, han kan springe snart til Højre og snart til Venstre; ingen kan være sikker paa ham.